

Батакъ! Това име, и като собствено, и като нарицателно, характеризира нашата революция...

Схдбата по нѣкога прави тия каламбури.

Въ данния случай тя ни станя провидѣние: тя ни даде Батакъ, но тя бѣ създаде Александра П.

Ако това движение съ нещастнитѣ си сетници, не бѣ довело освободителната война, то неумолима присжда висѣше надъ него: здравиятъ разумъ щѣше да го нарѣче безумство, народитѣ — срамъ, историята — прѣстжление. Уви, защото тая стара куртизанка, историята, и тя се кланя на успѣха.

Поезията само би го простила и увѣнчала съ лаври геройски — за хатхра на въодушевляването, което искара кроткитѣ анадошки абаджии на сръдногорскитѣ височини — сублимни височини — съ черешовитѣ топове...

Едно поетическо безумие.

Защото младитѣ народи, както и младитѣ хора, сж поети.

* * *

Три дѣня вече и три ноци какъ Огняновъ се скита изъ Стара-Планина. Той пхтува сѣ на истокъ, за да се спусне въ Бѣла-Черква, дѣто не знаеше какво става. Отъ Клисуре до тамъ сж шесть часа пхтъ за единъ миренъ гражданинъ; за единъ бунтовникъ, който се спасява отъ крушума — шейсетъ не стигатъ.

Огняновъ денѣ се промѣкваше въ горитѣ и букацитѣ, сиѣше въ корубитѣ на дръветата, като звѣръ, за да го не видѣтъ потеритѣ, а ноцѣ пхтуваше изъ тъмнитѣ и пущинацитѣ, въмракъ и дъждъ, трѣнерящъ отъ студъ, който вѣеше отъ снѣгопокрититѣ висове на Балкана, безъ посока, често назадъ вмѣсто напрѣдъ. Той се хранѣше съ трѣва, сирѣчъ, гладуваше повече отъ влѣкъ. Да попроси гостоприемство въ рѣдкитѣ балкански колиби